

хепъ съ смѣхъ у жкописния вѣстникъ „Византистъ“
 когото ми провѣдѣхъ него мѣсець писано той: „Съ-
 жалавами наши събратъ, Редактора на вѣстника:
 „Босфорский Зѣръ“, Българина, (което го казвахъ,
 за присмѣхъ като за низость, че съмъ билъ Бъл-
 гаринъ! Глупави, прости и горди Гръци!). дѣто нѣкои
 несмисленни негови съученици, другари, го извар-
 дили, като спѣлъ и му откраднали дѣлото кюпче
 съ петмезъ и му го изѣли до дяното! Безобразни
 чада! Съжалявами събрата си, нѣ не можемъ му
 помогнѣ!

Твой искренъ приятель:

Савва Хаджи Илиевъ Евкарпидисъ.

ПИСМО III

Цариградъ 184 . год.

Приятелю Я. Я.

Слава Богу, че подиръ толкозъ време чакание
 приехъ писмо отъ тебе, което по съдържанието си
 бѣше доста за мене интересно! Пишешъ ми, че май-
 ка ми, като щѣла да ожени сестра ми Марийка за
 попъ Кутюва синъ, Георгия и нѣмала сръдство, пъкъ
 братъ ми, Хаджи Никола, като ъ притѣснявалъ за
 наслѣдство, тя се принудила най-сетнѣ съ голѣми ду-
 шевни мъки да продаде бащината ни къща на Тотето
 Дѣда Еневъ и да раздаде всѣкому, щото се пада! Ти
 не знашъ, че и моя милость, както казватъ, се пол-
 зувахъ отъ бащиното си наслѣдство, много и богато,
 тамамъ 500 гроша! Съ тѣхъ, обаче, азъ можяхъ да
 се примяна съ моднитѣ вече тукъ френски дрѣхи,